

BACHELORPROEF JOURNALISTIEK:
HELDEN NAAST HET VOETBALVELD
DOOR THIERRY ROELS

Helden naast het voetbalveld (d

Vijf weken lang gaan we op zoek naar de echte helden in het Belgische eersteklassevoetbal. Vergeet Dennis Praet, Victor Vazquez en Hans Vanaken. Het succes van koning voetbal begint achter de schermen. In deze vijfde reeks maken we kennis met de spelers naast het veld, spelers zonder wie de clubmotor niet zou kunnen draaien. Vandaag zijn we te gast in Brugge, meer bepaald in het Jan Breydelstadion. Housekeepster Martine Calleeuw (50) heet ons welkom in 'haar' Jan Breydel.

“Mijn hele leven heeft altijd om Club Brugge gedraaid. Het voetbal werd ons van thuis uit met de paplepel meegegeven. Dat is niet zo verwonderlijk, want mijn oom is Raoul Lambert. ‘Lotte’ zoals ze hem hier noemen, heeft zijn volledige voetbalcarrière afgewerkt bij Club Brugge. Als nichtje van zo’n clubcoryfee was het dan ook een droom om hier te mogen werken. Housekeepster van Jan Breydel worden, was van kinds af aan een ware ambitie voor mij. Spijtig genoeg vulde iemand indertijd reeds die functie in. Mijn man Patrick en ik bleven niet bij de pakken zitten en we gingen resoluut voor de overname van het supporterscafé Olympos. Dat café, annex taverne, ligt vlak naast het stadion. De uitbating ervan bracht ons een stapje dichterbij onze ultieme droom: wonen in het Jan Breydel. Negen jaar lang hebben we met veel plezier onze medesupporters verwelkomd in Olympos tot we op een zekere dag hoorden dat Club Brugge op zoek was naar een nieuwe gerant voor het FCB Kaffee. Dat is een van de supporterskroegen in het stadion. Ik en mijn echtgenoot hebben vrijwel meteen onze taverne vaarwel gezegd en we zijn toen aan de slag gegaan in Jan Breydel. Wat begon met de uitbating van het FCB Kaffee resulteerde al snel in het doen

doen van de was, het maken van het spelersontbijt en de ‘bewaking’ van het domein. Doordat we hier zeven op zeven aanwezig waren, mochten we onze intrek nemen in het appartementje boven het FCB Kaffee. Nu wonen we al vijf jaar in het Jan Breydelstadion. Een grote aanpassing was dat niet, want ik had al enkele keren overnacht in het vertrek boven de cafetaria. Ik hielp de vorige uitbaters wel eens.”

Nieuwjaar in februari

“Mijn takenpakket is niet van de poes. ’s Ochtends maak ik het ontbijt van de spelers klaar. Dat is een heel karwei, want de Clubvoetballers volgen stuk voor stuk een streng dieet. Gelukkig loopt er een voedingscoach rond die de spelers begeleidt. Hij bepaalt

“Nadat we terug thuiskwamen van Nieuwjaar te vieren, heb ik nog een lading was gedaan”

wie wat mag eten. Eens het ontbijt is afgeruimd, begin ik aan de was. Ik was niet enkel de outfits en trainingstenues van de eerste ploeg, maar ook van de jeugdspelertjes en de beloftenploeg. Ik ben daar van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat mee bezig. Vroeger bereidde ik ook nog het middagmaal van de spelers, maar dat werd op de duur onhoudbaar dus daarmee



Calleeuw op de hoofdtribune in haar J

ben ik gestopt. Het is al druk genoeg. Als je weet dat ons gezin pas op 21 februari Nieuwjaar heeft gevierd dan zegt dat genoeg. Er is zoveel te doen en zo weinig tijd. Gelukkig kwam dat weekend van 21 februari voor ons allen uit. Mijn zoon Matthias die bij OH Leuven speelt in tweede klasse had een weekendje vrijaf en mijn dochters vriend, die in de vierde klasse voetballt, moest

gelukkig ook niet spelen. We zijn uiteten gegaan en je kan al raden over wat de gesprekken vooral gingen: voetbal. Voetbal brengt eenheid in ons gezin. Dat is altijd zo geweest en dat zal altijd zo blijven. Toen we die bewuste dag ’s avonds thuiskwamen, heb ik nog kledij in het wasmachine gestopt. Het eindigt nooit, maar ik heb het er met veel plezier voor over.”

leel I): Martine Calleeuw



an Breydelstadion. (c) Thierry Roels

Veredelde kluizenaars

“We komen amper ‘ons’ huis uit. Ik verlaat Jan Breydel enkel om boodschappen te doen voor het spelersontbijt en voor onszelf uiteraard. Als er familie wil langskomen, is dat gelukkig geen probleem. Er zijn hier bij Club Brugge geen al te strenge veiligheidsvoorschriften voor bezoekers, behalve wanneer onze stadsrivaal speelt. Ik noem ze simpelweg de ‘groenen’, want ik weiger hen bij naam te noemen. De haat jegens hen zit diep verankerd bij Club Brugge. Als de ‘groenen’ spelen, sluiten wij het FCB Kaffee en is er geen bezoek welkom bij ons. Ik durf wel blijven als de burens spelen. Als er nog was te doen is bijvoorbeeld, maar als ik niets om handen heb dan gaan we een hapje eten. Kwestie van niet te veel last te hebben van de geluidshinder die ze veroorzaken. De tribune ligt vlak boven onze woonkamer

dus we worden overrompeld door het feestgedruis. Gelukkig maken de rivalen niet zoveel lawaai als onze supporters, maar dat verbaast mij niet echt... Wij hebben meer reden tot vieren dan zij. Voorts gaan we elk jaar tweemaal op vakantie. Onze reizen moeten we natuurlijk wederom afstemmen op het schema van de club. Zo vertrekken we onmiddellijk op vakantie na de laatste wedstrijd van de eerste ploeg om dan terug te keren tegen wanneer het seizoen opnieuw begint.

“Er kan hier 25000 man binnen. Eenzaam ben je nooit!”

Dat is ergens midden in juni. Tussen Kerstmis en Nieuwjaar hebben we ook een weekje verlof, omdat de spelers dan ook vrijaf hebben. In die periodes is er niemand aanwezig in het stadion. Inbrekers moeten nu niet in hun handen beginnen wrijven, want er is permanente camerabewaking.”

La mama la casa

“Doordat je hier voortdurend aanwezig bent, creëer je logischerwijs een goede band met de spelers. Ze noemen mij dan ook al grappend ‘la mama la casa’. Het doet mij deugd wanneer een speler op me afstapt wanneer die met vragen of problemen zit. Ik laat ze wel naar mij komen. Zelf zal ik hen niet benaderen, zeker niet na een slechte wedstrijd. Bij winst wens ik hen wel allen proficiat. Gelukkig winnen we dan ook veel de laatste tijd. Hopelijk

kunnen we die trend voortzetten en mogen we aan het einde van het seizoen de beker met de twee oren nog eens de lucht in heffen. Dat is al geleden van 2003. Ik zou er alles voor geven om dat nog eens te mogen meemaken. Ik wens mijn jongens het beste toe. Ik leef echt mee met de ploeg. Het deed me dan ook wel een beetje pijn toen Adrie Koster in 2011 zijn trainersfunctie bij Club Brugge opzegde. Adrie had een zeer toffe persoonlijkheid. Ik vond het jammer toen hij wegging, maar dat hoort nu eenmaal bij het voetbal. Zulke zaken worden futiliteiten wanneer ik denk aan François Sterchele. Een speler met zoveel in zijn mars, maar door het lot veel te vroeg moeten gaan. We trekken ons dan op aan lichtpuntjes op sportief vlak. Ik denk aan de Europese overwintering dit seizoen en persoonlijk gaf de huldiging ter ere van mijn nonkel mij ook een warm gevoel. Hij werd zeventig en de club vond dat de gelegenheid bij uitstek om hem eens in de bloemetjes te zetten.”

You’ll never live alone

“Ik zou deze job voor geen geld ter wereld kunnen opgeven. Alles draait om Club Brugge voor mij. Ik heb er veel voor overgehad om te staan waar ik nu sta. Mensen zeggen weleens of ik niet te veel van mijn leven afgeef voor het voetbal, maar ik haal er zoveel voldoening uit. De warmte die ik krijg van de gehele entourage, daarvoor doe je het gewoon. Wat ik zo tof vind aan housekeeperster zijn van Jan Breydel is dat ik hier nooit alleen ben.

Patrick houdt mij altijd gezelschap, wat maar goed is ook! Ik ben er niet tuk op om 's nachts op mijn eentje door het stadion te dolen. Tijdens de uitwedstrijden gaat mijn echtgenoot wel mee gaan kijken. Ik blijf steevast hier. Zelfs dan heb ik vaak mensen om me heen. De geblesseerde en zieke spelers blijven hier bij mij. Er is dus altijd tijd voor een praatje. Tijdens de thuismatchen is het onmogelijk om eenzaam te zijn. Er kan hier 25000 man binnen. Je moet al van een rare komaf zijn om je hier geïsoleerd van de buitenwereld te voelen."

Helden naast het veld

Koen Vondenbusch

Vijf weken lang gaan we op zoek naar de echte helden in het Belgische eersteklassevoetbal. Vergeet Dennis Praet, Victor Vazquez en Hans Vanaken. Het succes van koning voetbal begint achter de schermen. In deze vijfde reeks maken we kennis met de spelers naast het veld, spelers zonder wie de clubmotor niet zou kunnen draaien. We maken vandaag kennis met Koen Vondenbusch (51). Als sponsor/aandeelhouder spant hij zich voornamelijk financieel in voor eersteklasser Waasland-Beveren. Op hun beurt geven de blauw-gele Leeuwen steun aan Fajar Baru, een goed doel waarvan Vondenbusch de bezieler is. Waasland-Beveren en Vondenbusch: een uitstekende wisselwerking.



Koen Vondenbusch (tweede man van rechts) tijdens zijn bezoek aan de weeskinderen in Indonesië. (c) Koen Vondenbusch

tbalveld (deel II):

Beide partijen waren voor elkaar bestemd. Vondenbusch voetbalde als jeugdspeler bij Red Star Haasdonk. De ploeg deed het goed en promoveerde in geen tijd naar de derde klasse. Doordat het stadion te klein werd, diende het team te fuseren met FCN Sint-Niklaas. Zo ontstond Red Star Waasland. Vondenbusch was toen geen speler meer, maar bleef verbonden aan de club als sponsor. Toen Red Star Waasland daarna promoveerde naar de tweede klasse kwam reeksgenoot KSK Beveren in financiële problemen. Collegiaal als de streekgenoten waren, fuseerden beide ploegen officieus tot Waasland-Beveren. Vondenbusch raakte steeds meer en meer verweven met Waasland-Beveren en schopte het van sponsor tot adviseur. Uit eigen hoofde kocht hij aandelen van de Wase eersteklasser, maar uit hoofde van De Wase Vijverwinkel (Vondenbusch' zaak, nvdr.) bleef hij sponsor. Financieel zijn beide functies niet aantrekkelijk voor de vijftiger. "Voetbal is de slechtste investering die je kan doen", klinkt het bij hem. "Het geld dat je in de ploeg pompt, zie je nooit meer terug", voegt hij eraan toe. Waarom zou iemand dan zo gek zijn om zijn zuurverdiende centen weg te schenken aan een voetbalploeg? Vondenbusch doet het voornamelijk uit clubliefde. "Waasland-Beveren heeft sponsors als ik nodig om financieel gezond te blijven..

De ploeg teert niet zoals vele andere eersteklassers op het kapitaal van één grote dictator", verduidelijkt hij. In ruil krijgt hij uiteraard ook enkele voordelen. Als Vondenbusch bijvoorbeeld vijftig vrienden wil uitnodigen voor een wedstrijd dan kost hem dat niets.

Fajar Baru

Die extralegale voordelen zijn mooi meegenomen, maar het mooiste wat Vondenbusch voor elkaar heeft gekregen dankzij Waasland-Beveren is hun medewerking aan Fajar Baru (Indonesisch voor Nieuwe Dageraad, nvdr.). Dat is een project dat onderdak wil verschaffen aan verlaten en verweesde Indonesische kinderen in Jakarta. Drie jaar geleden trok zuster Gaudentia van de kloosterorde Filip Neri naar Indonesië. Ze ging er op bezoek bij de Zusters van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans. Overmand door verdriet keerde ze terug naar België en klopte ze aan bij haar boezemvriend Vondenbusch.

"Waasland-Beveren bezorgt Fajar Baru voornamelijk visibiliteit"

Ze vertelde hem hoe schrijnend de toestand wel niet was in Jakarta. De kinderen werden er volgens haar aan hun lot overgelaten. Vondenbusch besliste om haar uit de nood te helpen en richtte de werkgroep Fajar Baru op. Het doel was om geld in te

zamelen om het klooster van de Rozenkranszusters in Jakarta te renoveren. Vondenbusch legde het project voor aan het bestuur van Waasland-Beveren en zij zijn toen meteen mee de kar opgesprongen. De blauw-gele Leeuwen organiseren sindsdien jaarlijks een benefietwedstrijd ten voordele van Fajar Baru. Een deel van de ticketopbrengst van die match wordt doorgestort aan het Indonesische goede doel. Voorts is er een snoepverkoop en worden de spelerstruitjes na de wedstrijd geveild. "Op zich levert dat niet overdreven veel geld op, maardankzij Waasland-Beveren krijgt Fajar Baru vooral naambekendheid", vertelt de bezieler van het project.

Grootse plannen

Een jaar later zakte Vondenbusch zelf af naar Jakarta. Hij begreep onmiddellijk wat zuster Gaudentia bedoelde toen ze het had over de schrijnende toestand, maar er snorde volgens hem nog wat aan het plan. "Ik zag het

niet goedkomen tussen de zusters en de kinderen. De generatiekloof leek mij te groot. Zusters willen sereniteit en kinderen willen kind zijn. Dus ik besloot om het project over een andere boeg te gooien", vertelt hij. Het plan om het klooster te verbouwen, werd opgedoekt. Hij

wilde van nul af aan beginnen. Impulsief, maar vastberaden als hij was, plaatste Vondenbusch zijn handtekening onder een contract voor de aankoop van 1,8 hectare grond. Vondenbusch zag het groots. Op het domein komt er een jongensslaapzaal, een meisjesslaapzaal, een nieuwe klooster, een polykliniek, een school en zelfs een bejaardentehuis. Volgens Vondenbusch wordt het wel een proces van lange adem. “Het probleem is dat wij onderdak bieden aan katholieke kinderen. Indonesië is een moslimland pur sang, katholieken worden er vaak raar bekeken. De autoriteiten werken ons wat tegen”, licht hij het probleem toe. Momenteel is de eerste fase afgerond: een omheining rondom het hele bouwterrein.

Arthur Irawan

Uiteraard is er op het domein ook plaats voor een voetbalplein. De Indonesische wees- en straatkinderen zijn dol op het balspelletje en daar zit Waasland-Beveren ergens voor tussen. Bij de jaarlijkse overhandiging van hun cheque aan Fajar Baru neemt de Wase delegatie steevast merchandising mee. De Indonesische kinderen krijgen dan vlagjes en voetballen met het logo op van de eersteklasser, maar het meest gegeerde item is het gehandtekend tuitje van Arthur Irawan. Irawan is rechtervleugelverdediger bij Waasland-Beveren en hij draagt de Indonesische nationaliteit. “Hij is immens populair in Indonesië. Ter illustratie: onze club heeft vierduizend volgers op Facebook, Irawan heeft er bijna zeventigduizend. In Indonesië is hij een halfgod”,

legt Vondenbusch uit. Irawan heeft dan ook het peterschap van Fajar Baru op zich genomen. Volgend jaar zakt hij mee af naar Jakarta om de kinderen te bezoeken.

Ideale wisselwerking

Voor Waasland-Beveren is Fajar Baru de ideale gelegenheid om hun communitywerking te etaleren, maar dankzij het goede doel trekken ze ook nieuwe sponsors aan volgens Vondenbusch. “Bedrijven die geen interesse hebben in het voetbal op zich vinden toch hun weg naar Waasland-Beveren via projecten als deze. Sponsors koppelen maar al te graag hun zaak aan Fajar Baru”, vertelt hij. De Wase eersteklasser scoort dan ook goed op het vlak van communitywerking. Vorig jaar eindigde het op de derde plaats in de Community Cup. Het liet toppers zoals Anderlecht en Standard achter zich en dat met maar één community manager in de rangen, terwijl Anderlecht bijvoor een team heeft van tien communitywerkers.

“Irawan is een halfgod voor de weeskinderen”

Daaruit haalt Vondenbusch veel voldoening. Voor het geld doet hij het niet, want het hele plaatje is niet meteen financieel aantrekkelijk voor hem. “Ik hou er gewoon van dat het een pot nat is. Mijn hele leven is verweven met Waasland-Beveren. Als aandeelhouder en sponsor van de club, als voorzitter van Fajar Baru en natuurlijk ook als supporter doet het mij deugd dat alles zo mooi in elkaar overvloeit”, vertelt hij vol passie. Vondenbusch en Waasland-Beveren bewijzen een uitstekende tandem te zijn.

Helden naar Sigrid Anckaer

Vijf weken lang gaan we op zoek naar de echte helden in het Belgische eersteklassevoetbal. Vergeet Dennis Praet, Victor Vazquez en Hans Vanaken. Het succes van koning voetbal begint achter de schermen. In deze vijfdelige reeks maken we kennis met de spelers naast het veld, spelers zonder wie de clubmotor niet zou kunnen draaien. Vandaag zijn we aanbeland bij KAA Gent waar we Sigrid Anckaer, de enige materiaalvrouw in de Jupiler Pro League, onder de loep nemen.

Materiaalvrouw bij KAA Gent. Vanwaar komt die jobkeuze?

Sigrid Anckaer: “Ik ben er via mijn echtgenoot ingerold. Voorheen was ik aan de slag als bediende in een schoenenwinkel. Op een dag belde mijn man, Sven, met de vraag of ik materiaalvrouw wilde worden bij de Buffalo's. Mijn echtgenoot is veiligheidsverantwoordelijke bij KAA Gent en eveneens de rechterhand van technisch directeur Michel Louwagie. Louwagie was op zoek naar een nieuwe materiaalman en hij besliste het prompt over een andere boeg te gooien. “Waarom nemen we nu eens geen vrouw om die functie uit te voeren?”, dacht hij. Ik vond het een goed idee en besloot om het een kans te geven. En kijk nu, het is reeds mijn zesde seizoen dat ik hier fulltime werk.”

st het voetbalveld (deel III): aer



Anckaer in haar heiligdom: de wasruimte. (c) Thierry Roels

Was het niet vreemd om in een typische mannenwereld terecht te komen?

Anckaer: “Nee, die aanpassing verliep vrij vlot. Ik was ervoor al actief bij KAA Gent als stewardess dus ik kende het wereldje al een beetje. Als stewardess sta je wel met je rug naar het veld gekeerd, nu is dat anders. Vanuit mijn huidige functie mag ik elke wedstrijd volgen vanop de spelersbank.”

Indrukwekkend toch, neem ik aan?

Anckaer: “Mijn eerste match

in de dugout was tegen Racing Genk. Het voelde aan alsof de camera's op mij inzoomden. De aanwezige journalisten werden gek. “Een vrouw op de spelersbank? Dat is een mirakel!” Gelukkig burgert het langzaam in dat een vrouw actief kan én mag zijn in een wereld vol testosteron.”

Ondervindt u vaak last van dat testosteron binnen de club?

Anckaer: “Nee, helemaal niet. Toen ik zes jaar geleden begon, heb ik twee voorwaarden gesteld. De eerste was dat ik de spelerskleedkamer niet zou

betreden wanneer er spelers aanwezig zijn. De tweede was dat er geen naakte spelers in de gang zouden lopen. Tot dusver hebben beide partijen zich aan die regels gehouden. Goede afspraken maken goede vrienden.” Van voetballers wordt vaak beweerd dat het charmeurs zijn.

Heeft er ooit een speler toenadering gezocht?

Anckaer: “Haha, ik vrees dat ik daarvoor met mijn 49 lenten net ietsje te oud ben. Daarbij, ze noemen mij stuk voor stuk ‘de mama’. Dus als

er eentje toenadering zoekt dan moet het er eentje zijn met een hevig Oedipuscomplex!”

De mama?

Anckaer: “Inderdaad, ‘de mama’. Veel spelers komen uit het buitenland. Ze laten hun familie daar achter om hier te komen voetballen. Ik denk dat ze mij zien als een soort van ‘surrogaatmoeder’. Als ze een slechte match achter de rug hebben of er staan negatieve kritieken in de kranten over hen dan zoeken ze steun en troost bij mij. Ik bied hen een luisterend oor aan. Als ik ze zo kan oppeppen dan geeft mij dat een goed gevoel. Nieuwe spelers noemen mij ook binnen een mum van tijd hun ‘mama’. Het blijft mij een raadsel waarom, maar blijkbaar geven de spelers dat door aan elkaar. Noem het een gentlemen’s agreement binnen de club.”

“Een vrouw op de bank? Dat is een mirakel!”

U bent zonder dat u het beseft een beetje een mental coach, maar waaruit bestaat uw eigenlijke takenpakket?

Anckaer: “Wassen, wassen en nog eens wassen. Mensen hebben vaak een verkeerde opvatting over wat een materiaalvrouw nu exact doet. Vaak denken ze dat ik verantwoordelijk ben voor het plaatsen van kegeltjes tijdens de trainingen of het oppompen van de voetballen, maar dat zijn karweien voor de physical coach.”

Neemt dat wassen dan zoveel tijd in beslag?

Anckaer: “Vergis je niet, ik ben er elke dag van halfnegen ’s ochtends tot twee uur ’s

middags mee bezig. De spelers trainen zo goed als dagelijks en na elke training dienen hun outfits en handdoeken gewassen te worden. Eens dat allemaal droog is, vouw ik alles op en leg ik alles netjes klaar zodat de spelers ’s anderendaags in propere kledij kunnen voetballen.”

Zitten er spelers tussen met divastreken? Ik denk aan een shortje dat niet goed is opgevouwen.

Anckaer: “Neen, ik krijg veel appreciatie van de spelers. We hebben ooit wel eens een speciaal geval gehad. Toenmalig trainer Michel Preud’homme stond erop dat de uitwedstrijden in een witte outfit werden gespeeld. Onze jongens hadden er tweemaal een uitmatch mee gewonnen dus Preud’homme dacht dat de witte shirts geluk brachten.

Het was een heel karwei om ze proper te houden dus had ik er niets beters op gevonden om de spelerstenues een nachtje in de jacuzzi te laten weken. Het doel heiligt de middelen.”

U vertelde dat uw echtgenoot ook bij KAA Gent werkt. Wordt er dan thuis nog over iets anders dan voetbal gepraat?

Anckaer: “We proberen dat te beperken, maar dat is zeer moeilijk. Mijn twee zonen, een tweeling trouwens, werken ook in de Ghelamco Arena. De ene is boekhouder en de andere is het hoofd van de ticketingdienst. **“Geen naakte spelers in de gang”**

Mijn dochter is nog student, maar klust in de weekends eveneens bij in de Ghelamco Arena. KAA Gent is gewoon onze leefwereld. Is het dan niet logisch dat er veel over voetbal wordt gepraat bij ons thuis?”

Ziet u zichzelf in de toekomst dezelfde job doen, maar dan voor een andere club?

Anckaer: “Ik denk het niet. Ik ben al jaren verbonden aan KAA Gent. Zelfs als ze mij een dubbel loon beloven bij een andere ploeg dan zou ik nog niet gaan. Het draait voor mij rond de beleving, de verdienste is een bijzaak voor mij.”



Anckaer terwijl ze de spelersoutfits en handdoeken opvouwt. (c) Thierry Roels

Helden naast het voetbalveld (deel IV): Rik Vancayseele

Vijf weken lang gaan we op zoek naar de echte helden in het Belgische eersteklassevoetbal. Vergeet Dennis Praet, Victor Vazquez en Hans Vanaken. Het succes van koning voetbal begint achter de schermen. In deze vijfdelige reeks maken we kennis met de spelers naast het veld, spelers zonder wie de clubmotor niet zou kunnen draaien. Het toeval wil dat fusieploeg Zulte-Waregem op zoek is naar een assistent-greenkeeper. Het ideale excuus om de terreinverzorger in charge, Rik Vancayseele (59), eens aan de tand te voelen.



Vancayseele in het Regenboogstadion. (c) Thierry Roels

Maandagochtend tien uur. Na een dik halfuur plankgas te hebben gegeven, sta ik aan het Regenboogstadion in Waregem. Het luchtruim boven de Gaverbeek is voorzien van een dikke wolkenlaag, maar de Frank Deboosere in mij zegt me dat de regen vandaag achterwege zal blijven. De weersomstandigheden lijken mij uitstekend om als terreinverzorger aan de dagtaak te beginnen, maar ja, wat weet

ik daar nu in hemelsnaam van? Hopelijk kan terreinverzorger Vancayseele mij doorheen de dag een beetje wijzer maken. “Ah, jij komt solliciteren voor de job als assistent-greenkeeper?”, ontvangt hij mij met een knipoog. Stuntelig zeg ik ‘ja’, wetende dat het enige groene aan mijn lichaam zich achter mijn oren bevindt en niet in mijn vingers. Ik hoop dat Vancayseele het zwarte kruis op mijn voorhoofd

niet opmerkt. Blijkbaar niet, want hij neemt mij meteen mee richting de oefenvelden.

Afgemat plein

“Welkom op mijn werkterrein, althans een deel ervan toch”, zegt de gesnorde grijsaard. In totaal is Vancayseele verantwoordelijk voor drie van de vier pleinen die aan de Gaverbeek gelegen zijn. “Ik neem twee oefenpleinen voor mijn rekening en uiteraard ook de grasmat in het Regenboogstadion zelf”, vertelt de man. Het vierde terrein dient te worden onderhouden door de gemeente, maar die laat het volgens Vancayseele afweten. Gelukkig kan hij voor dat plein een beroep doen op leerlingen uit de lokale landbouwschool. Elke dag komen vier landbouwers in spe een handje helpen. “Waarom is Essevee dan op zoek naar een assistent-greenkeeper?”, vraag ik me luidop af. Vancayseele legt me meteen uit waarom. “Ik werk hier deeltijds, ik heb ook nog een job als pistoolschilder.

“De veldverwarming zorgt ervoor dat het water moeilijk wegloopt”

Tijdens de week kan ik het hier nog in mijn eentje trekken, maar in de weekends wanneer Zulte-Waregem thuis speelt, wordt het hoofdplein echt afgemat. Dan is het onmogelijk om die klus alleen te klaren”, verduidelijkt Vancayseele.



Vancayseele in zijn 'tractorpark'. Hier bewaart hij zijn werkmateriaal. (c) Thierry Roels

Vlotte transfer

Voorheen werkte Vancayseele bij de grote concurrent van Zulte-Waregem: KV Kortrijk. Daar verzorgde hij eveneens de voetbalvelden en was hij bovendien ook nog aan de slag als materiaalman. Via keeperstrainer Gianni Devos (ex-Kortrijk, nu werkzaam bij Essevee) maakte Vancayseele twee jaar geleden de overstap naar het Regenboogstadion. De 'transfer' verliep vrij vlot voor hem. "Het is als een trainerswissel, je supportert voor de club waar je werkt", vertrouwt Vancayseele me toe. Hij voegt eraan toe dat de professionaliteit aan de Gaverbeek stukken hoger ligt dan in het Guldensporenstadion, de thuishonk van KV Kortrijk. Hier in Waregem heeft Vancayseele een heel wagenpark ter beschikking. Geen wagenpark zoals de profvoetballers, volgestouwd met Audi's en BMW's, maar eerder een tractorpark..

Trots toont Vancayseele zijn zitmaaiers en de bijbehorende pletwalsen. "De tijden van rolmaaiertjes zijn gelukkig voorbij", lacht hij breedsmonds.

Dekselse veldverwarming

Toch kan het nog professioneler volgens de kwieke vijftiger. Zulte-Waregem heeft de laatste tijd te kampen met terreinproblemen. De grasmatt in het Regenboogstadion ziet af en er is maar één grote boosdoener: de veldverwarming. "De verwarmingsbuizen bevinden zich zestig centimeter onder de grond. Daardoor kunnen we niet diep genoeg prikken om het veld te draineren. Het water kan op die manier niet wegvloeien. Als het een dag voor de wedstrijd hevig heeft geregend dan is het plein op de matchdag een waar moeras", legt Vancayseele uit. De verwarming afschaffen dan maar? Neen, dat is onmogelijk volgens de greenkeeper. "Als het gevoren heeft en er is geen veldverwarming dan is de

grasmatt onbespeelbaar", zegt hij. "Er zijn wel alternatieven. Anderlecht heeft bijvoorbeeld een elektrische grasmattverwarming, maar daar hebben ze ook het budget om zo'n installatie te bekostigen. In Charleroi ligt permanent een doek over het plein, maar dat is omslachtig en tevens niet zo gezond voor het gras. Gras heeft wind nodig om te groeien", vertelt de terreinverzorger van Essevee.

Zwarte bolletjes

Nadat Vancayseele het gras van de oefenvelden heeft gemaaid, neemt hij mij mee het Regenboogstadion in. Als assistent-greenkeeper in wording valt mij meteen iets op aan het hoofdplein. Langs de zijlijn zitten ettelijke zwarte bolletjes verborgen tussen het gras. Zou het een nieuwe soort van bemesting zijn? Vancayseele verlost mij vrijwel onmiddellijk van mijn nieuwsgierigheid en onthult de identiteit van de zwarte bolletjes.

"Het is hier professioneler werken dan in Kortrijk"

"Langs de zijlijnen liggen smalle stroken kunstgras. Doordat we dit seizoen in de Europa League speelden, moesten we het veld breder maken om te voldoen aan de Europese normen. Dat diende allemaal snel te gebeuren dus we hebben toen kunstgras aangelegd om aan die extra meters te geraken. De zwarte bolletjes in het kunstgras zorgen ervoor dat de bal rolt en stuitert zoals op natuurlijk gras. Zo ondervinden de spelers geen hinder wanneer ze op

stroken lopen”, vertelt de greenkeeper. Nu Vancayseele toch uit de biecht klappt, vraag ik hem naar de kleurschakeringen op het veld. Reeds als kind vroeg ik mij af hoe ze in godsnaam die figuren creëren op de grasmatt. Als (jong) volwassene vraag ik het me nog steeds af dus ik grijp mijn kans nu ik hier toch ben en vraag hoe de vork aan de steel zit. ”Het principe is heel eenvoudig. Als je met de grasmaaier van punt A naar punt B rijdt dan is het plein vanuit punt A licht van kleur. Als je hetzelfde gemaaide stuk bekijkt vanuit punt B dan is het gras donkerder. Functioneel levert het niet echt een bijdrage, maar voor de televisiebeelden

is het bakken esthetischer”, zegt de terreinexpert.

Witte lijnen

Terreinverzorging blijkt geen kwantumfysica te zijn, maar toch pas ik voor de job. Ik gebruik de verre afstand als gerechtvaardigd excuus. Vancayseele neemt mij niets kwalijk en wenst mij al lachend het beste toe terwijl hij de lijnen van de oefenvelden wit. Ik wens hem op mijn beurt geluk toe in zijn verdere zoektocht naar een geschikte assistent. Een pak groener dan ik vanmorgen was, stap ik in mijn niet zo groene wagen en scheur ermee via de witte lijnen huiswaarts.



Bovenste foto: De zwarte bolletjes in detail. De bolletjes zorgen ervoor dat de bal rolt en stuiptert zoals op natuurlijk gras.
Onderste foto: Vancayseele rijdt het gras af van het oefenveld met zijn zitmaaier. (c) Thierry Roels

Helden naast het voetbalveld (d

Vijf weken lang gaan we op zoek naar de echte helden in het Belgische eersteklassevoetbal. Vergeet Dennis Praet, Victor Vazquez en Hans Vanaken. Het succes van koning voetbal begint achter de schermen. In deze vijfdelige reeks maken we kennis met de spelers naast het veld, spelers zonder wie de clubmotor niet zou kunnen draaien. We houden vandaag een stop in Daknam, waar kokkin Hilda Cornelis' (69) hart na drie decennia nog steeds aan de lopende band Sportingliefde pompt. Tussen de soep en de aardappelen getuigt ze over haar clubliefde. "Ik ben een enorm slechte verliezer. Mijn bloed begint te koken wanneer iemand iets negatiefs zegt over mijn ploeg."



Cornelis in de keuken waar ze de spelersmaaltijden bereidt. (c) Thierry Roels

Cornelis is al dertig jaar aan de slag bij Sporting Lokeren. Geheel toevallig, of toch niet zo toevallig, kwam ze bij de Oost-Vlaamse club terecht. Haar vader was in een ver verleden de voorzitter van Standaard Lokeren, de voorloper van het huidige Sporting. "Op een dag vroeg mijn vader om in te springen voor een zieke kaartjesverkoper. Ik had de smaak onmiddellijk te pakken en heb toen tien jaar lang tickets

en bierbonnetjes verkocht aan de inkom", vertelt de guitige zestiger. Het bleef echter niet enkel bij ticketing, want Cornelis werd bij afwezigheid van de toenmalige kok gevraagd om eens spaghetti te maken voor de spelersgroep. De Italiaanse lekkernij viel in de smaak bij de Sportingentourage en Cornelis mocht blijven. "Op 49-jarige leeftijd heb ik mijn job vaarwel gezegd om hier als vrijwilliger te kunnen werken..

Ik heb er nog geen moment spijt van gehad", zegt Cornelis. Al twintig jaar lang kookt ze dagelijks de spelersmaaltijden. Pasta staat stevast op het programma. Die deegwaren koopt Cornelis voorverpakt in de winkel, maar alle overige ingrediënten zijn dagvers. "Ik verafschuw diepvriesgoederen. De kwaliteit is nooit zo goed en ik vertrouw ingevroren maaltijden voor geen haar. Mocht er een speler ziek worden

leel V): Hilda Cornelis

door voedselvergiftiging dan zou ik daar het hart van in zijn. Ik neem dus het zekere voor het onzekere”, is Cornelis’ uitleg. De voetbalkern is dol op haar kookkunsten. Op de vraag wat hun favoriete gerecht is, klinkt het unaniem: balletjes in tomatensaus. “Spijtig genoeg maak ik dat niet vaak klaar, want de professionals staan op een streng dieet. In uitzonderlijke gevallen, zoals bij bekerwinst, bereid ik de Vlaamse klassieker frietjes met stoofvlees. Dan zie je de spelers hun oogjes fonkelen”, vertelt de keukenkoningin. s’ Vrijdags mogen alle spelers wel eens zondigen en krijgen ze elk een frisco.

Sporting Familie

Dankzij Cornelis is de eerste ploeg van Sporting Lokeren steeds voorzien van dagelijkse kost, maar de kwieke kokkin doet meer dan enkel achter het fornuis staan. Samen met haar echtgenoot, Albert Bocklandt (75), staat zij in voor de was van het eerste team en de beloften. “Die hoop was kan dagelijks oplopen tot zo’n driehonderd kilo. Dat is niet min voor twee ouderen van dagen”, zegt Cornelis met een knipoog. De twee draaien dan ook als een geoliede machine.

“Ik heb mijn job opgezegd om hier te kunnen werken als vrijwilliger”

Wordt het hen soms niet te veel om voortdurend in functie van de club te moeten leven? “Neen”, klinkt het vastberaden bij Cornelis. “Ik merk zelfs dat als we op familiefeestjes zijn dat ik mezelf erop betrap te denken

aan mijn washok. Dan wou ik dat ik daar was. Dat klinkt misschien erg voor mijn familieleden, maar Sporting Lokeren is ook een soort van familie voor mij”, vertelt Cornelis openhartig. Dat bewijst de Lokerse met de band die ze heeft met alle spelers. Haar huidige favorieten in de ploeg zijn de Zuid-Afrikaanse middenvelder Ayanda Patosi en de Ivoriaanse showkeeper Barry Boubacar Copa. “Patosi wordt in de media vaak door het slijk gehaald. Kwatongen beweren dat hij niet voor het voetbal zou leven. Die jongen heeft het gewoon moeilijk met de overstap van armoede naar België, wat in zijn normen het aards paradijs is. Hij is als een kind dat zijn moeder mist. Ik probeer hem wat op te vangen”, verdedigt Cornelis Patosi. Wanneer de naam Copa over de lippen rolt, springen de haartjes op Cornelis’ armen recht. De doelman kroonde zich tot penaltyheld in de finale van de afgelopen Afrika Cup. Hij stopte bij een 8-8-stand de strafschoep van de Ghanese doelman om daarna zijn eigen penalty tegen de touwen te prikken. Zo geschiedde het en de beker was binnen. “Copa’s interview achteraf ging bij mij door merg en been. Hij schreide als een baby na de wedstrijd.

Tijdens zijn huldiging in Daknam schudde hij zijn collega-doelman Davino Verhulst de hand. Prachtig gewoon! Hier in Lokeren heerst geen concurrentie. Zoiets vind je niet bij topclubs zoals Anderlecht”, vertelt ze vol passie.

Suad Katana

Spijtig genoeg moet Cornelis ook soms afscheid nemen van haar spelers. Het voetbalwereldje is nu eenmaal een wereld van komen en gaan. Al doet het ene afscheid meer pijn dan het andere. “In 2012 vertrok onze linksachter Derrick Tshimanga naar KRC Genk. Ik gunde hem de transfer met heel mijn hart, maar ik wist meteen dat ik hem zou missen. Ik had en heb nog steeds zo’n speciale band met hem. Hij zal altijd mijn ‘boelepatatje’ blijven”, vertelt de Lokerse. Beiden horen elkaar nog bijna dagelijks. Is het niet telefonisch dan is het wel via Facebook. Met de Zaïrese ex-aanvaller Elos Elonga Ekakia had ze toentertijd ook een goede band, maar na zijn verhuis naar het buitenland is het contact verwaterd. De enige ex-speler waar Cornelis totaal niets meer van hoort is de Tsjechische ex-topspits Jan Köller. “Toen Köller hier speelde, was hij zo’n toffe kerel. Hij had geen kapsones toen hij hier doorbrak, maar daarna is het succes hem naar het hoofd gestegen. Dat vond ik wel jammer”, merkt Cornelis op. Eén transfer zal Cornelis altijd bijblijven, al was het dan een treurige transfer naar de eeuwige jachtvelden. “In 2005 gaf het Belgische popgroepje Swoop een fandag in het spelershome. Ik was daar met mijn kleindochter om pannenkoeken te bakken tot op een gegeven moment commercieel manager Patrick Orlans mij bij zich riep. “Katana is dood, een hartaderbreuk”, klonk het. Ik weet niet meer welke

liedjes Swoop heeft gespeeld. Ik was verdoofd door ongeloof”, zegt de kokkin met pijn in het hart. Cornelis is dan ook zeer begaan met haar spelers. Dan komt uiteraard de toestand van de Joegoslavische ex-keeper Zvonko Milojevic aan bod. ‘Milo’ raakte in 2007 betrokken bij een auto-ongeval waarbij zijn beide benen verlamd werden. “Als spelers met ‘Milo’ zitten te videochatten dan scheer ik mij direct weg. Een superdoelman in een rolstoel, dat kan toch niet? Ik wil wel met hem praten, maar ik vrees dat ik een krop in de keel krijg als ik hem zie”, vertelt ze met een schuldgevoel.

Verdoken hooligan

Over haar spelers niets dan goeds. Dat bewijst Cornelis ook tijdens de wedstrijden. “Ik ga bewust niet naar de matches kijken. Als de persoon naast mij nog maar durft te zeggen dat Sporting niet goed bezig is dan sta ik op ontploffen”, beaamt ze.

“Katana’s overlijden ging als een dolk door mijn hart”

Het verbaast Cornelis niet dat sommige supporters de aap uithangen. Dat er nu en dan een stoeltje richting het voetbalplein wordt getorpedeerd, verwondert haar niet. “Ik ben überfanatiek. Er zit diep binnenin mij een hooligan verscholen”, komt ze verrassend uit de hoek. eigen zeggen functioneert ze zelf het best in een rustige omgeving. De drukte heeft een ophitsende werking op haar. Zo trekt ze zich tijdens de thuiswedstrijden in alle stilte terug in haar washok om de match via teletekst te volgen. “De laatste keer dat ik een uitwedstrijd bijwoonde, was 15

jaar geleden tegen Anderlecht. We hebben daar een pandoering gekregen, acht goals tegen! Ik kon daar niet weg, ik voelde mij levend begraven”, herinnert Cornelis zich. Sindsdien heeft ze geen enkele verplaatsing meer gemaakt, met uitzondering van de bekerfinales in 2012 en 2014. Beide eindstrijden bracht Sporting Lokeren tot een goed einde, maar voor Cornelis liep de eerste finale niet bepaald van een leien dakje. “De cup was binnen. Harbaoui verlostte ons tien minuten voor het affluiten met het beslissende doelpunt. Ik was zo euforisch dat ik vergat om op de supportersbus te stappen. Daar stond ik dan. Ik had er toen niets beters op gevonden om naar Lokeren te liften. Met succes! Ik was nog nooit zo gelukkig om Daknam terug te zien. Laat ons hopen dat mijn verhaal hier bij Sporting Lokeren nog eens drie decennia mag duren”, zegt Cornelis dolenthousiast.

HELDEN NAAST HET VOETBALVELD



Cornelis maakt een fruitslaasje voor de Sportingspelers (c) Thierry Roels